

Maikki Harjanne

RIESA

ntamo

RIESA

MAIKKI HARJANNE @ NTAMO

Koska, runoja 2013

Minttu-näköispainokset 1978–1984

© 2014 Maikki Harjanne

ISBN 978-952-215-500-9

ULKOASU

Make Copies

KANNEN KUVA

Kaarina Kaila

VALMISTAJA

BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

2014

ntamo

www.ntamo.net

MAIKKI HARJANNE

RIESA

Ntamo

1. RIESA

Sitä hän oli monella tapaa: riesa.

Kehtasi syntyä juuri silloin kun luonto oli jäässä, jolloin kenelläkään ei ollut halua nousta vällyjen uumenista. Hän oli heti oma itsensä. Ei välittänyt joulurauhan julistuksesta, vaan potki kalvot rikki. Ei siitäkään, että kinkun koristeeksi tarkoitetut neilikat olivat murskautuneet merisuolapussin alla. Hän halusi olla hän.

Riesa ei tiennyt vielä tästä maailmasta; vain lämpimän veden suomasta, vaimeasta turvasta. Hän ei tiennyt matkoista, etäisyyksistä eikä ajasta; ajasta joka olisi hänen uuden maailmansa ja hänen puhkaisemansa kalvopussin välinen. Riesa ei tuntenut vielä uuden maailmansa todellisuutta, sen lakeja eikä tiennyt sitäkään, että sen maailman kalvot olivat palaneet ikuisesti kyteviksi rovioiksi. Suojaa ei enää ollut.

Riesan ääni oli kova, niin kova, että se sär-

ki Synnyttäjän sydämen. Riesa ei välittänyt siitä, hän tajusi kyllä tekonsa, mutta tiesi, että talvituulta seuraisi leppeä läntinen virta. Riesa tajusi jo myös sen, ettei Synnyttäjän sydän tulisi olemaan ainoa rikkoutunut. Ei, hän istuttaisi vielä kiviä paitsi läheistensä sydämiin myös mieleen ja korviin.

Ei hän halunnut satuttaa ketään; hänelle ei vain ollut suotu lämpöä, ymmärrystä, että sydän ei ollut pelkkä verta pyöräyttelevä lihas.

Riesan ääntä, mutta myös jalkoja tultaisiin ihmettelemään kaukaa, varsinkin niiden viileyttä. Ajateltaisiin: Onko hänellä verenkiertoa? Mutta sellaista epäilyä ei sanottu ääneen.

Kun Riesa oli päässyt eroon kalvoistaan ja repinyt kapalonsa, hänen Synnyttäjänsä lähti, teetti itselleen hautakiven, vei sen kauan sitten kuolleen merikapteenin kiven viereen, nosti peukalonsa pystyyn ja katosi tuuleen.

Riesa oli aavistanut tämän. Koska oli katsellut Synnyttäjänsä unia kalvojen läpi, hän

ei hämmästellyt tapahtunutta. Riesa oli tien-
nyt sen tulevan. Riesa tunsi myös oman ää-
nensä. Siinä olisi hänen voimansa, äitinsä ja
isänsä. Ulkoiset voimat olivat vielä vajavaiset,
sen Riesa tiesi; niitä oli kasvatettava. Hän oli
kuullut, kalvojen läpi Siittäjänsä voimapille-
reistä. Riesa tajusi, että nyt pitäisi vain kes-
kittyä vaipanvaihtoon, silloin Siittäjä saattaisi
joskus sujauttaa salaa vaimoltaan voimakap-
seleita suuhunsa. Potku Siittäjän mahaan ja
niin kapseli sukeltaa hänen suustaan minun
suuhuni, Riesa suunnitteli.

Kasvavilla voimillaan Riesa potkaisi Syn-
nyttäjänsä kaalikeittoreseptin Siittäjänsä jal-
kojen juureen, sillä hän tiesi kaalikeiton te-
hon; ilmavaivoja, mahdollista ripulia. Silloin
Siittäjä vaihtaisi vaippoja useammin ja piil-
lottaisi voimapillereitä vaippapinon alle, heti
Riesan ulottuville.

Voimat käsiin olivat jo kasvaneet. Jalat te-
kivät vielä tenää, vain potkut onnistuivat.

Kaalikeitto kuitenkin tepsi. Jopa parem-

min kuin Riesa oli toivonut. Paljonkin paremmin. Siittäjä laihtui, eikä hänen tarvinnut enää kätkeä kapseleitaan. Synnyttäjähän oli lähtenyt. Kapselit lojuivat vaippapöydällä, näkyvillä, Riesan saatavilla.

Kapseleiden kadotessa Siittäjä riutui, kun taas Riesa voimistui. Hän nauroi kuin Siittäjänsä iloksi, mutta nauroi vain viedäkseen huomion pillereiltä ja kasvavilta voimiltaan.

2. SUURI NAINEN

Riesa ei vielä tiennyt, miten voimiansa käyttäisi, paitsi kävelyyn ja siinäkin hän oli avuton. Ei hän tiennyt voimiensa kohdetta, kuuli vain lihastensa kasvun.

Kun Suuri Nainen tuli taloon, Riesa hämentyi, ei ollut enää aivan varma itsestään. Suurella Naisella oli sininen esiliina, mikä ei miellyttänyt Riesaa; olihan hän kuullut sinisestä ja kylmästä jäältä uidessaan Synnyttäjänsä kohdussa. Jää oli kovaa ja pettävää särkyessään; sininen kylmä kohtalo vaani josain jään alla. Synnyttäjän ja Riesan kohtalo se olisi.

Suuri Nainen oli Riesalle liikaa. Saman tien hän avasi ikkunan. Pohjoistuulen tuoma syysmyräkkä tarttui Riesaan, kiskaisi Suuren Naisen sinisen esiliinan Riesan kapaloksi ja tuulen vietäväksi. Tuuli otti Riesan ja teki pyörteitä, muutti suuntaansa useaan ottee-

seen, aivan kuin epäröisi mihin mennä; eteläänkö vai pohjoiseen?

Suo löytyi onneksi etelästä, se ei ollut niitä pohjoisia hillasoita, joilla Suurten Naisten punaiset ja siniset ämpärit täyttyisivät hilloista. Tämä suo oli harvinainen suo, ei kovin pettava, vaan hyllyvän vanhan naisen lempeä vartalo. Suon silmät eivät myöskään olleet sinertävässä riitteessä, joka olisi arvaamaton. Vain yhden lehmän suo oli aikanaan imenyt uumeniinsa. Vain yhden.

Täällä tuuli laantui, hellitti otteensa Riestä ja tämän sinisestä esiliinasta.

– Muurain! Melko kypsä, kuin Synnyttäjäni rosainen nänni, Riesa iloitsi ja avasi suunsa. Ja tästä nännistä valui myös aivan toisenlainen neste; vahva voima, kuin juuri poikineen lehmän kielen lipaisu.

Riesa nousi, jalat kantoivat, ne ottivat suunnan kaakkoon, polkivat suon vettä. Rämmittyään aikansa hän pääsi suolta hiekkaiselle metsäpolulle, jossa jalkapohjien iho

Maikki Harjanteen

villi ja liikuttava

aikuisten satu.

Riesan kuunnelmaversiosta
(Radioateljee 2012) kirjoitettiin:

”(...) parasta antia on Harjanteen runollisen visuaalinen teksti, joka tuo kansantarinaa muistuttavaan kertomukseen keskustelevia ja keskusteluttavia elementtejä (...)”

– Sampsa Oinaala, *Helsingin Sanomat*

”(...) verbaliikka on hengästyttävän runollista ja rönsyävää, pelkistyneen havainnollista ja samalla taianomaista.”

– Jukka Kangasjärvi, *Länsi-Uusimaa*

Rakastettu lastenkirjailija ja

Minttu-kirjojen äiti

on myös puhutteleva

aikuisten prosaisti ja runoilija.

9 789522 155009 >